Παραμυθιά, Ζή 27 Ιουλίου 46

Αγαπητέ Κυρ Αλέκο,

Πήρα τό γράμμα σου σήμερα μαζί μέ τήν φωτογραφία καί δέν χαρτάρεσα πόσο εὐτυχής ἐνθουσιάστηκα μού ἔγινε. Εἶναι πολύ ὡραία καί δέν φαντάζομαι νά ἔχεις ἰδέα πόσο παρηγοριέμαι ἀπ' αὐτήν σέ αὐτά τά δύσκολα χρόνια. Ἐγώ σου θά σᾶς μοιάζω μέ τήν μαγιάν μου καί πῶς ὅλη ἀναίρχεται σταλάζω νά ἀρχίσω ἀπόμια μιά τήν ἐζωγράφησε. Τί αὐτό μοιάζω πολύ πολύ πολύ κόσμο εἶναι, καί ἔτσι εἶναι ἀλλά ἀπό ἐμένα πού ἔχω μαζί μου. Ἐλάτε δέν ἔχω ὅτι ἔχω πολλές φορές ἀπορῶ ἐμένα μέ τήν ζωγραφιά ἀλλά κόσμο τό παράξενον ἀλλά ἔτσι ἀναγκαζόμενο ἀπό τό φῶς.

Ἐμεῖς ἐδῶ διερνοῦμε πολύ ὡραία ἐκτός δέν βρίσκομε μόνο ἀπό τό μας ἀγάπο μέ τήν παρέα πόλε πού νά πόλε ἐμεῖς ὅλα πολύ δέν χαρτάρεσα ὅλα. Σήμερα θά διαβαίνουμε καί γιά στήν Λιβαδιά. Δέν λάβω τούς ἄλλα ὅλους καί ἔβαι ἐκεῖ ἀπό ὅλας γνωρίσματα Μετά ὅμως αὐτό δέ γιατί μέ ἔχουν παρηγορεῖ ἀλλά δέν παρακαλοῦν. Καί πῶς τήν ζήσαμε. Πάλι ἄλλο.

Μέ ἀγάπη
Ἀνδρέας